

Sociaal recht

Arbeidsrecht

Werkstaking – Beslissing om te staken – Fout – Aansprakelijkheid van de werkgever

Arrest van 12 december 2022 ([C.18.0533.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal H. Mormont

Dit arrest wordt in de categorie “Burgerlijk recht – Buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht” besproken.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221212.3F.4](#))

Artikel 578, 3°, Gerechtelijk Wetboek – Individueel vs. collectief geschil betreffende de toepassing van een collectieve arbeidsovereenkomst – Rechtsmacht en bevoegdheid van de arbeidsgerechten

Arrest van 12 december 2022 ([S.21.0029.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal H. Vanderlinden

Dit arrest wordt in de categorie “Richtinggevende arresten – Sociaal recht” besproken.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221212.3N.1](#))

Sociale zekerheidsrecht

Betaling van een gedeelte van het loon van een werknemer door de derde – Verplichtingen van de werkgever – Indeplaatsstelling van de derde – Bewijslast met betrekking tot de voorwaarden voor de mogelijkheid tot décharge

Arrest van 14 maart 2022 ([S.21.0006.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. Inghels

Met toepassing van artikel 1315, tweede lid, Oud Burgerlijk Wetboek, staat het aan de derde door wiens tussenkomst een gedeelte van het loon wordt betaald en die zich op de *décharge* bepaald in artikel 36 Uitvoeringsbesluit RSZ-wet beroept, te bewijzen dat hij aan de werkgever de inlichtingen en het bedrag van die inhoudingen heeft doorgegeven.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220314.3F.6](#))

Territoriale bevoegdheid van de OCMW's – Gevolgen van de onmogelijkheid om de gemeente te bepalen waar de persoon die bijstand nodig heeft, zich bevindt ingevolge diens eigen gedrag

Arrest van 14 maart 2022 ([S.21.0059.F](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. Inghels

De toepassing van de bepalingen van de Leefloonwet veronderstelt dat het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat de aanvraag ontvangt of de rechtbank die uitspraak doet in een zaak waarin een of meer centra betrokken zijn, over gegevens beschikt waaruit blijkt dat een ander centrum bevoegd kan worden geacht (Art. 1, 1°, Wet 2 april 1965; artt. 18, § 4, eerste en derde lid, en 47, § 4, eerste lid, Leefloonwet).

Gedetacheerde werknemers met een AI-attest – Aangifte Dimona – Tewerkstelling van Bulgaarse werknemers zonder arbeidskaart vóór 1 januari 2014 – Vrijstelling van de arbeidskaart na 1 januari 2014 – Ongewijzigde strafbaarstelling – Legaliteitsbeginsel

Arrest van 19 april 2022 ([P.21.1232.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal B. De Smet

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-17/19 (*Bouyges travaux publics, Elco construct Bucurest, Welbond armatures*) van 14 mei 2020 volgt dat moet worden onderzocht of de Belgische regelgever met de Dimona-aangifteplicht enkel een socialezekerheidsrechtelijke doelstelling heeft, dan wel of hij daarnaast ook beoogt de doeltreffendheid van de door de bevoegde nationale autoriteiten uitgevoerde controles te waarborgen, om ervoor te zorgen dat de in het arbeidsrecht vastgestelde arbeidsvoorwaarden en arbeidsomstandigheden worden nageleefd.

Artikel 4 KB Dimona van 5 november 2002 verplicht de werkgever aan de instelling die met de inning van de socialezekerheidsbijdragen is belast, een aantal gegevens mee te delen betreffende de werkgever, de werknemer en zijn tewerkstelling en geeft uitlegging aan artikel 38 Wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. Die regeling heeft in elk geval tot doel te waarborgen dat de betrokken werknemers bij een van de takken van het socialezekerheidsstelsel zijn aangesloten en dus de naleving van de wetgeving terzake te verzekeren. De Sociale documentenwet verplicht de werkgever bepaalde sociale documenten bij te houden. Die wet beperkt de controle-doelstelling van die documenten niet tot specifieke sociale wetten. Bijgevolg is het personeelsregister dat met deze wet wordt verplicht gesteld, bedoeld om zowel de toepassing van de sociale wetten betreffende de sociale zekerheid als die betreffende het arbeidsrecht, met inbegrip van de arbeidsreglementering, te controleren.

Uit artikel 4, § 1, 1, en § 1bis, Sociale Documentenwet en artikel 3, § 1, Koninklijk besluit van 8 augustus 1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten volgt dat de Dimona-aangifteplicht het bijhouden van een personeelsregister vervangt. Daaruit moet worden afgeleid dat de regelgever met de invoering van de Dimona-aangifteplicht niet uitsluitend beoogt te verzekeren dat de betrokken werknemers bij een sociaalzekerheidsstelsel zouden zijn aangesloten en dat de terzake geldende regelgeving wordt nageleefd, maar bijkomend ook als doel heeft de doeltreffendheid te waarborgen van de door de bevoegde nationale autoriteiten uitgevoerde controles betreffende de in het arbeidsrecht vastgestelde arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden.

Uit het legaliteitsbeginsel zoals het in artikel 7.1 EVRM, artikel 15.1 IVBPR en artikel 2 Strafwetboek is verwoord, volgt dat indien de wetgever een misdrijfomschrijving na het plegen van het misdrijf heeft gewijzigd, de rechter een beklagde in beginsel slechts schuldig kan verklaren indien hij vaststelt dat dit misdrijf zowel onder de oude als onder de nieuwe wet strafbaar is.

Volgens artikel 4, § 1, eerste lid, Buitenlandse Arbeidskrachtenwet 1999 moet de werkgever die een buitenlandse werknemer wenst tewerk te stellen, vooraf een

arbeidsvergunning van de bevoegde overheid hebben verkregen. Volgens artikel 5 van dezelfde wet moet, om arbeid te verrichten, de buitenlandse werknemer vooraf een arbeidskaart van de bevoegde overheid hebben verkregen. Hij mag deze arbeid enkel binnen de perken van deze arbeidskaart verrichten. Volgens artikel 6 van dezelfde wet is de in artikel 5 bedoelde arbeidskaart niet vereist wanneer de werkgever één der volgende documenten heeft verkregen: 1° een gemeenschappelijke arbeidsvergunning zoals bepaald in artikel 4, § 3; 2° een voorlopige arbeidsvergunning zoals bepaald in artikel 4, § 4. De tewerkstelling van een werknemer zonder aan de verplichtingen van de Buitenlandse Arbeidskrachtenwet 1999 te voldoen, is aldus steeds strafbaar gebleven. Volgens artikel 2, 1°, Buitenlandse Arbeidskrachtenwet 1999 moet voor de toepassing van deze wet worden verstaan onder buitenlandse onderdanen en werknemers: de onderdanen en werknemers die niet de Belgische nationaliteit bezitten. Volgens artikel 2, 1°, Koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de Wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, zoals toepasselijk tijdens de incrimatieperiode, zijn de onderdanen van de Europese Economische Ruimte van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart vrijgesteld. Volgens artikel 38ter van hetzelfde koninklijk besluit zoals toepasselijk tijdens de incrimatieperiode waren de vrijstellingen bedoeld bij artikel 2, 1°, in de regel niet op de onderdanen van onder meer de Republiek Bulgarije van toepassing. Vanaf de opheffing van deze overgangsmaatregel is voor de tewerkstelling van Bulgaarse onderdanen niet langer een arbeidskaart en arbeidsvergunning vereist. Uit de omstandigheid dat een onderdaan van een ander land tot 31 december 2013 in bezit diende te zijn van een arbeidskaart en de werkgever van een arbeidsvergunning om in België te worden tewerkgesteld, maar vanaf dan een vrijstelling geldt, volgt niet dat de bedoelde feiten na 31 december 2013 niet langer strafbaar zijn.

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220419.2N.11\)](#)

Gedwongen uitvoering van een rechtelijke veroordeling tot betaling van loon – Inhouding van werknemersbijdragen op het brutoloon – Verhaal op de werknemer

Arrest van 17 oktober 2022 ([S.21.0027.N](#)) met conclusie van advocaat-generaal Vanderlinden

De gedwongen uitvoering van een rechterlijke veroordeling tot betaling aan de werknemer van een aantal loonbedragen, zelfs wanneer die gedwongen uitvoering het volledig brutobedrag betreft, belet de werkgever niet om de werknemersbijdrage in te houden en slechts het netto-gedeelte in handen van de gerechtsdeurwaarder te betalen. Hieruit volgt dat de werkgever die die inhouding niet verricht, nalatig is in de zin van artikel 26, eerste lid, RSZ-wet (Artt. 23, § 1, en 26, eerste lid, RSZ-wet).

[\(ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221017.3N.7\)](#)

Recht op werkloosheidsuitkering – Inkomsten uit artistieke activiteit – Bepaling van de inkomsten – Voorbehoud van herrekening – Gevolg

Arrest van 7 november 2022 ([S.22.0008.N](#))

Uit de artikelen 44, 45, eerste lid, 48bis, 130, § 1 en § 2, Werkloosheidsbesluit volgt dat de voor de werkloosheidsuitkering in aanmerking te nemen inkomsten uit de artistieke activiteit berekend worden per kalenderjaar op basis van het jaarlijks netto

inkomen en bijgevolg dat de werkloosheidsuitkeringen die aan een werkloze die aanspraak maakt op inkomsten uit een artistieke activiteit, worden toegekend en uitbetaald, steeds voorlopig worden toegekend en uitgekeerd.

Een uitkering die is toegekend en uitbetaald onder voorbehoud van herrekening met de nog in aanmerking te nemen inkomsten overeenkomstig artikel 130 Werkloosheidsbesluit, heeft de werkloze niet onrechtmatig maar onder voorbehoud van herrekening ontvangen. Hieruit volgt dat artikel 169 Werkloosheidsbesluit niet op deze onder voorbehoud toegekende en uitbetaalde uitkeringen toepasselijk is.

([ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20221107.3N.5](#))